

ten neměl žádného vlivu na výsledek vyrovnání, poněvadž dovolatel sám praví v dovolání, že žalovaný zaplatil oněmi směnkami svého věřitele Julia H. až po zahájení a skončení řízení vyrovnacím, takže ve vyrovnacím řízení neměl ani Julius H. pohledávek z oněch směnek za vyrovnacím dlužníkem, ani žalobce neměl pohledávek za vyrovnacím dlužníkem ze směnečného ručebního poměru, pročež se nemohl ani ten, ani onen zúčastniti vyrovnacího řízení.

Čís. 15493.

Smluvená ztráta lhůt nenastává, přijal-li věřitel později placené splátky bez výhrady.

Zrušení směnečného platebního příkazu má vždy konečný účinek. Dodatek, že se zrušuje »pro tentokráte«, nemá právního významu.

(Rozh. ze dne 14. října 1936, Rv I 2144/36.)

V námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu uvedl žalovaný, že zažalovaná pohledávka není dosud splatná, poněvadž tvrzená ztráta lhůt nenastala, zejména proto, že žalující přijímala později splatné splátky bez výhrady. První soud zrušil směnečný platební příkaz pro tentokráte. Odvolací soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Odvolací soud má mylně za to, že soud první stolice nedržel se rozsahu námitek a překročil zásadu vytčenou v §§ 405, 552 a 559 c. ř. s. Žalovaný v písemných směnečných námitkách přednesl i námitku, že v době splatnosti sporné směnky a v době podání žaloby nebyl v prodlení a že proto prý žalující strana nebyla oprávněna spornou krycí směnku vyplniti a uplatniti. Rozhodnutí o této námitce vyžaduje, aby se řešila otázka, byla-li žalující strana oprávněna platbu konanou 3. března 1936 (došlou 4. března 1936) účtovat na jiný dluh žalovaného. Rozhoduje o této otázce správně se řídil soud první stolice ustanovením § 1416 obč. zák., když pokládal za pochybné, jaký úmysl měl žalovaný při konání oné platby, a na základě toho správně řešil otázku tak, že podle citovaného ustanovení třeba počítati onu platbu na sporný dluh a ne na domnělou jinou pohledávku žalující strany. Treba tu zdůrazniti, že i podle výše částky zaslané 3. března 1936 je zřejmé, že platba byla konána jako splátka sporného dluhu, ježto zaslaná částka přesně odpovídá sumě splátek označených v dopisu žalující strany. Ze skutkového zjištění obou nižších soudů vyplývá, že žalovaný v době podání žaloby nebyl na sporný dluh nic dlužen, počítá-li se platba ze dne 3. března 1936 na tento dluh a nepokládá-li se ztráta

lhůt za nastalou. Z toho však třeba dovoditi právní závěr, že žalující strana nebyla oprávněna spornou směnku dnem 15. března 1936 učiniti splatnou a ji v době podání žaloby uplatňovati na tom základě, že dluh v té době nebyl splácen podle úmluvy. Uplatňuje-li žalující strana ztrátu lhůt pro opožděné zaplacení splátky prosincové, nelze uznati toto stanovisko za správné, protože žalující strana později, v únoru 1936, přijala pro budoucí směnky splátkové, v čemž třeba spatřovati mlčky projevenou vůli žalující strany, že ztrátu lhůt pro opožděné splácení prosincové splátky nechce uplatňovati. Z těchto důvodů bylo třeba dovolání vyhověti a obnoviti rozsudek soudu první stolice. Soud první stolice zrušil směnečný platební příkaz jen pro tentokrát, leč dodatek tento nemá právního účinku, poněvadž zrušení platebního příkazu směnečného má vždy účinek konečný.

Čís. 15494.

Byla-li pozůstalost již pravoplatně odevzdána, nemůže dědic žádati ani jménem zůstavitelovým, ani jménem jemu již odevzdané pozůstalosti o knihovní vklad práva zástavního pro pohledávku patřící zůstaviteli, nýbrž jen jménem vlastním.

(Rozh. ze dne 14. října 1936, R II 423/36.)

Srov. Sb. n. s. čís. 15053.

Navrhovatelka zažádala o záznam práva zástavního pro sebe a svého manžela Otakara P-a pro pohledávku 70.000 Kč, kterou oba společně poskytli spoluvlastníkům nemovitosti, o jejíž zavazení jde. Žadatelka při tom prokázala, že její manžel Otakar P. zemřel a že pozůstalost po něm byla odevzdána odevzdací listinou jí jako jediné dědičce. První soud žádosti vyhověl. Rekursní soud žádost zamítl, pokud šlo o záznam zástavního práva pro pohledávku na zemřelého Otakara P-a připadající (35.000 Kč). Důvody: Záznam zástavního práva lze povolití jen tehdy, je-li dostatečně osvědčena jak pohledávka, tak právní důvod pro zástavní právo (§ 36 knih. zák.). V souzeném případě zažádala navrhovatelka o záznam práva zástavního i ve prospěch svého zemřelého manžela, aniž se podle § 77 vykázkala plnou mocí nebo odevzdací listinou, z níž by přechod pohledávky jejího manžela na ní byl patrný. Navrhovatelka sama uvádí v návrhu svém, že polovici zápůjčky 35.000 Kč do pozůstalosti po svém zemřelém manželovi nepřihlásila, poněvadž prý manžel jí tuto svou pohledávku daroval a že pak, až záznam práva zástavního pro jejího manžela bude proveden, požádá u pozůstalostního soudu, aby vydal prohlášení, na základě kterého se převádí ona polovice na ni. Z tohoto jejího udání vyplývá, že opírá svou legitimaci o darovací smlouvu, že proto tuto polovici zápůjčky do po-